
CARTA DELS BISBES DE CATALUNYA

EN L'ANY DE LA VIDA CONSAGRADA

Advent de 2014

L'Advent de 2014, convocats pel Sant Pare Francesc, iniciem la celebració a tota l'Església universal de l'**Any de la Vida consagrada** i els Bisbes de Catalunya volem acompanyar el Poble de Déu, les parròquies, comunitats religioses, moviments i institucions de les nostres Esglésies diocesanes, perquè aquest temps de reflexió i de gràcia sigui un pas endavant en la conversió i la renovació espiritual i apostòlica, tan fonamentals per a la nova evangelització.

Acció de gràcies

Quan contemplem en una visió de conjunt la quantitat i diversitat de comunitats religioses presents a les nostres Esglésies diocesanes, tantes Congregacions que a Catalunya tenen els seus orígens, i el pas dels sants que tan fortament han marcat la nostra terra, el primer sentiment que aflora en nosaltres és d'acció de gràcies a Déu. Monestirs, cases d'espiritualitat i d'exercicis, escoles, hospitals, residències d'ancians, suport i col·laboració a moltes parròquies i moviments, presència activa en barris i pobles, atenció a persones marginades i excloses, institucions universitàries i culturals, col·laboració pastoral a les presons, suport actiu a les Càritas diocesanes, els missioners i missioneres al tercer i quart món... representa tot plegat un gran do de l'Esperit, que evangelitza, transforma i humanitza la nostra societat.

Aquesta acció de gràcies a Déu la fem extensiva a tots els consagrats, religiosos i religioses, monjos i monges, contemplatius, verges i laics consagrats, membres de societats de vida apostòlica i d'instituts seculars, ermitans i ermitanes, verges consagrades, i a tots els qui, imitant Crist i servint-lo, enriqueixen l'Església amb la seva vida lliurada per amor a Déu i als germans, i que preguen, treballen i cerquen camins d'evangelització en el nostre món.

Avui dia constatem també, amb joia i agraïment, la notable col·laboració de molts laics, homes i dones, que fins i tot ocupen llocs de responsabilitat en institucions religioses o col·laboren de moltes maneres amb les comunitats i obres apostòliques dels consagrats. Els carismes de les fundacions al servei de la vida consagrada s'estenen i amplien a molts infants, joves, homes i dones que els acullen i els donen nova fecunditat. També valorem la bona entesa i afecte amb els bisbes, preveres i diaques, de forma que el cos apostòlic de l'Església, es mostra cordialment unit pels lligams de comunió que mostren la unitat en la varietat de carismes que l'Esperit Sant reparteix generosament.

La vida religiosa i l'evangelització

Aquestes constatacions positives són també estimulants per a anar superant algunes limitacions, provocades en gran part per la disminució de les vocacions. El Papa Francesc convida la comunitat cristiana a renovar-se per tal d'emprendre «l'evangelització» que ja varen potenciar els seus antecessors. En una època com la nostra, marcada per un fort sentit de secularització i de relativisme, d'individualisme i fragmentació, l'Església es reconeix portadora d'un missatge de vida i de salvació, que és una vertadera esperança per a la humanitat. Ens cal anar depassant tota mena de mundanitat, divisions, cansaments i crítiques negatives que poden frenar els ànims i l'esperança. I ens urgeix trobar les propostes pastorals més adients per al moment actual, per tal d'anunciar l'Evangeli de forma creïble i autèntica, servint la pau, la justícia, la fraternitat, l'espiritualitat i el respecte als homes i dones d'altres religions i cultures.

La vida consagrada està cridada a aportar aquesta visió universal i global, ja que està establerta a molts països de cultures ben diverses. L'aportació d'universalitat que fan present els consagrats i les consagrades és fonamental en el procés actual d'evangelització.

Per afrontar la missió evangelitzadora avui, els consagrats, a més de la sempre necessària conversió personal, estan cridats a enfortir – com alguns ja estan fent – la comunió entre congregacions i instituts amb carismes semblants per ajudar-se a mantenir obres i missions.

A *Evangelii Gaudium*, el Papa crida a «recuperar la frescor original de l'Evangeli», per tal de fer brollar «nous camins, mètodes creatius, altres formes d'expressió, signes més eloqüents, paraules carregades de renovat significat per al món actual» (EG 11). Crida a una pastoral en clau de missió amb audàcia i creativitat (cf. EG. 33), i demana expressament de fer la proposta evangelitzadora des del cor de l'Evangeli, el nucli del qual és *la misericòrdia*. Aquest nucli és la font de la que brolla «l'alegria» (*gaudium*) que ha d'acompanyar sempre l'evangelitzador i per això l'Església –i cada persona en ella– ha de ser i aparèixer com a *portadora d'aquesta experiència de misericòrdia*.

Precisament, el 16 Agost 2014, a Corea, el Papa deia als membres de la Vida Consagrada: «Sigui que el carisma del vostre Institut estigui orientat més a la contemplació o més aviat a la vida activa, sempre esteu *cridats a ser "experts" en la misericòrdia divina*. Sé per experiència que la vida en comunitat no sempre és fàcil, però és un camp d'entrenament providencial per al cor. És poc realista no esperar conflictes: sorgiran malentesos i caldrà afrontar-los. Però, malgrat aquestes dificultats, és en la vida comunitària on estem cridats a créixer en la misericòrdia, la paciència i la caritat perfecta... L'experiència de la misericòrdia de Déu, alimentada per l'oració i la comunitat, ha de donar forma a tot el que vosaltres sou, a tot el que feu».

El testimoni de la vida dels consagrats és un bé preciós per a tota l'Església com ho és també el seu després treball en bé de tota la societat. Actualment aquesta donació generosa dels consagrats que viuen un compromís en els diversos camps on els porten la vivència del seu carisma, rep un merescut reconeixement, així com també el testimoni joiós dels monjos i monges que brolla de la contemplació autèntica i d'una vida comunitària que mostra la bellesa de l'amor

---

fratern. El papa Francesc ha dit als consagrats i als preveres «No tingueu por de mostrar l'alegria d'haver respost a la crida del Senyor, a la seva elecció d'amor, i de testimoniar el seu Evangeli en el servei a l'Església».

L'anunci de l'Evangeli, també per part dels consagrats, ha d'anar acompanyat amb l'autenticitat de vida i amb la coherència amb els consells evangèlics que han marcat sempre la vida religiosa. Els fundadors de tots els temps han donat proves amb la seva vida i amb les seves paraules, de l'amor intens a l'Església i a tots els homes, especialment els més pobres. Aquesta solidaritat amb els dèbils continua essent avui particularment urgent i significativa per contribuir a humanitzar la «societat del benestar» i és per al món el senyal i la garantia de la «Bona Nova» que anunciem com un fet (*Gaudium et Spes*, 26).

Moltes congregacions religioses es dediquen a l'ensenyament dels infants i joves i són titulars de nombroses institucions educatives que han fet un bé immens en l'educació d'una bona colla de generacions d'homes i dones del nostre país. Animem les escoles cristianes, com a institucions eclesials que són, a fer avui una aportació específica a la nova evangelització i els demanem que ofereixin als alumnes una educació que sigui essencialment evangelitzadora, tenint present que l'element característic de l'escola catòlica «és crear un clima comunitari escolar animat de l'esperit evangèlic de llibertat i de caritat» (Concili Vaticà II, *Gravissimum educationis* 8).

La vida religiosa i l'espiritualitat

En el marc general pastoral i evangelitzador, cal que els religiosos i religioses potenciïn l'espiritualitat com una de les aportacions més urgents en el moment que viu la nostra societat. Els ordes i congregacions religiosos tenen una llarga tradició espiritual que prengué embranzida de renovació en el Concili Vaticà II quan va proposar d'anar a les arrels i als carismes fundacionals, i «reproduir amb valor l'audàcia, la creativitat i la santedat dels fundadors i fundadores com a resposta als signes dels temps que sorgeixen en el món d'avui» (cf. *Vita Consecrata*, 37).

Aquesta fou una molt sàvia i encertada mesura del Concili Vaticà II que ha ajudat a la posta al dia i a la renovació de la vida religiosa. En donem gràcies a Déu i volem que aquest sigui un gran distintiu de la vida consagrada avui: fer memòria de l'Amor de Déu, de la seva misericòrdia i amor preferencial pels més pobres i necessitats, i mostrar l'alegria que obté aquell que es dóna del tot, sense esperar res a canvi, a l'Amor de Déu, que s'ha revelat de forma plena en la persona del Crist.

Avui hi ha un anhel notable d'espiritualitat en molts sectors de la societat. Cal treballar i aprofundir en l'autèntica pregària cristiana, en les nostres tradicions i estils espirituals, ben fonamentats en l'Evangeli, per tal que la proposta cristiana es faci present de forma humil però alhora més entenedora i accessible per a les noves generacions.

Noves oportunitats

L'Any de la vida consagrada és, doncs, una gran oportunitat de renovació i d'enfortiment de la comunió eclesial. El treball en els pobles i els barris, als hospitals, escoles, universitats i altres institucions importants de la societat no neix únicament d'una ètica racional fonamentada en els drets humans i l'altruisme, sinó que s'inspira i participa del seguiment de Jesús viscut en la comunió de l'Església, que sap pouar en les fonts espirituals i comunicar als nostres germans i germanes tant de bé rebut. Noves oportunitats d'evangelització s'obren avui per a una espiritualitat que fonamenta i mou l'acció i el servei. Tot el Poble de Déu i la societat on vivim arrelats, necessita que els consagrats i les consagrades siguin ben fidels als carismes rebuts i a les promeses fetes en la seva professió, i donin un testimoniatge autèntic i creïble de la seva fe i del seu amor.

«Cal servir el vi nou en bots nous», aconsella als consagrats el papa Francesc. Convé discernir la qualitat i el gust del «vi nou» que hem recollit en aquests darrers temps de renovació de la vida consagrada en l'Església i avaluar les actuals institucions, per si són prou adequades per a contenir aquest «vi nou». Com recorda el Papa, «no hem de tenir por de deixar els 'bots vells', i renovar els hàbits i estructures que, en la vida de l'Església, i per tant, també en la vida consagrada, ja no responen al que Déu ens demana avui perquè el seu Regne avanci en el món» (Discurs del 27.11.2014). I cal tenir presents els criteris a seguir en l'àrdua tasca d'avaluar el vi nou i comprovar la qualitat dels bots, entre els quals cal destacar l'originalitat evangèlica de les opcions, la fidelitat al carisma, la primacia del servei, l'atenció als més petits i fràgils, i el respecte per la dignitat de la persona. Serà l'Esperit Sant el qui ens conduirà tots vers la major fidelitat a Déu, imitant en tot la fidelitat i l'entrega del seu Fill estimat, en qui el Pare es complau.

Ens encomanem a la Mare de Déu de Montserrat perquè des de la seva santa muntanya, espai d'oració, lloança, encontre i pelegrinatge, ens ajudi a tots a anar esdevenint més fidels a l'amor a Déu i al proïsme, que és allò de més fonamental de la vida cristiana. I que la Mare de Déu sostingui tots els consagrats i consagrades perquè, renovant amb joia en aquest Any el seu «sí» a Déu, com el de Maria, donin el bon testimoniatge de la felicitat que brolla d'un cor totalment consagrat a Déu, que atraurà el món cap a l'alegria de la fe i l'humanitzarà en la justícia, la fraternitat, l'esperança i l'amor.

Els Bisbes de Catalunya

30 de novembre de 2014,

inici de l'Advent i de l'Any de la Vida consagrada